

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie – Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Anna Polak (spr.) SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. Sekr. Sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2015 r. w Szczecinie

sprawy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

przy udziale zainteresowanych A. K., Z. M., M. M., I. M. (1), G. M., E. M., A. Ł. i D. M. (1)

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji płatnika składek

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 lipca 2014 r. sygn. akt VI U 1533/13

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego i ustala, że wartość wydanych w latach 2008-2009 bonów towarowych sfinansowanych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych funkcjonującego u płatnika nie stanowiła podstawy wymiaru składek zainteresowanych A. K., Z. M., M. M., I. M. (1), G. M., E. M., A. Ł. i D. M. (1) jako pracowników zatrudnionych u płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.,
- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II i zasądza od Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji,
- zasądza od Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 1320 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., w wyniku kontroli przeprowadzonej u płatnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., w dniu 25 lipca 2013 roku wydał decyzje, w których stwierdził, iż pomoc socjalna udzielona w formie bonów towarowych, finansowana z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i przyznana zainteresowanym D. M. (1) (decyzja nr (...). (...)), E. M. (decyzja nr (...). (...)), A. Ł. (decyzja nr (...). (...)), G. M. (decyzja nr (...). (...)), I. M. (1) (decyzja nr (...). (...)), M. M. (decyzja nr (...). (...)), A. K. (decyzja nr (...). (...)), Z. M. (decyzja nr (...). (...)), w latach 2008-2009, stosownie do okresów zatrudnienia poszczególnych pracowników, nie miała charakteru socjalnego, w związku z czym wypłacone na tej podstawie kwoty należało uznać za przychód zainteresowanych wynikający ze stosunku pracy, stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne w wysokościach wskazanych w decyzjach dotyczących poszczególnych zainteresowanych.

Spółka (...) odwołała się od wymienionych decyzji i wniosła o ich zmianę poprzez wskazanie, że nie uwzględnia się w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz zdrowotne wypłat z tytułu bonów towarowych finansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na rzecz zainteresowanych. Dodatkowo wniosła o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniosł o ich oddalenie w całości z argumentacją jak w zaskarżonych decyzjach. Ponadto zgłosił wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniami z dnia 21 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie połączył wszystkie sprawy do łącznego prowadzenia i wyrokowania, przy czym dalsze postępowanie prowadził pod sygnaturą VI U 1533/13.

Zainteresowani E. M., A. Ł., M. M. w pismach procesowych wnieśli o uwzględnienie zarzutów podniesionych przez płatnika i zmianę dotyczących ich decyzji zgodnie z wnioskiem pracodawcy. Pozostali zainteresowani nie zajęli stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania oraz zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 1440złoty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. działa od 2005 roku. W latach 2008-2010 liczba zatrudnianych w spółce pracowników była zmienna i wynosiła około 150 osób. Prezesem spółki od 2011 roku jest J. T..

W spółce (...) do końca roku 2009 obowiązywał regulamin gospodarowania środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, uzgodniony w dniu 1 marca 2004 r. W § 2 ust. 1 tego regulaminu wskazano, że regulamin gospodarowania ZFŚS, jego wszelkie zmiany oraz coroczny preliminarz wymagają uzgodnienia z przedstawicielem pracowników wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Preliminarz funduszu na rok kalendarzowych jest załącznikiem do regulaminu. Prawo zgłaszania propozycji zmian w regulaminie oraz w corocznym preliminarzu wydatków z ZFŚS posiadał pracodawca i przedstawiciel załogi. Zmiany te były wprowadzane w formie aneksu do regulaminu, w trybie obowiązującym przy wprowadzaniu regulaminu (ust. 2). Decyzje dotyczące sposobu podziału środków ZFŚS w ramach zatwierdzonego preliminarza rocznego oraz przyznawania indywidualnych świadczeń socjalnych poszczególnym osobom podejmował dyrektor zarządzający i przedstawiciele załogi (ust. 3). Prawo interpretacji postanowień regulaminu oraz rocznego preliminarza wydatków ZFŚS posiadał pracodawca, który dokonywał tych zmian po zapoznaniu się ze stanowiskiem przedstawicieli załogi (ust. 4).

W § 3 wskazano, że wnioski w sprawie przyznania określonych rodzajów pomocy socjalnej należy składać w dziale kadr (ust. 1).

W § 6 wskazano, że posiadane środki funduszu mogły być przeznaczane na finansowanie:

1. wypoczynku w formie:

- a) dopłaty do skierowań na wypoczynek krajowy, zorganizowany w formie wczasów, kolonii dla dzieci i obozów młodzieżowy. Wskazano, że taka dopłata obejmuje różnicę między faktyczną ceną skierowania a odpłatnością pracownika ustalaną corocznie w tabeli odpłatności i będzie odnoszona do przeciętnej ceny skierowania na wczasy krajowe, obowiązującej u organizatorów wypoczynku z terenu danego województwa, ze względu na siedzibę formy, na dany rok,
- b) dopłaty do wypoczynku organizowanego przez pracowników formy oraz inne osoby uprawnione – we własnym zakresie za okres nie krótszy niż 14 kolejnych dni kalendarzowych urlopu wypoczynkowego,
- c) dopłaty do wypoczynku sobotnio – niedzielnego, w tym sfinansowanie kosztów grzybobrania organizowanego i finansowanego przez pracodawcę.

2. działalności kulturalno-oświatowej, sportowej i turystycznej w formie:

- a) dopłat do biletów wstępu do kin, teatrów, występów estradowych, koncertów, wystaw, imprez sportowych i rekreacyjnych, biletów wstępu na basen;

Uczestnictwo w powyższych formach działalności socjalnej mogło odbywać się na podstawie ogólnodostępnych abonamentów nabywanych przez pracodawcę na poszczególne rodzaje i formy działalności lub biletów jednorazowych uprawniających do uczestnictwa w wymienionych formach działalności socjalnej,

- b) dopłat do krajowych wycieczek turystyczno-krajoznawczych – według zasad określonych dla odpłatności za wczasy zorganizowane.

3. finansowania pomocy rzeczowej i pieniężnej (w formie zapomóg) dla osób uprawnionych dotkniętych wypadkami losowymi lub znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej – przyznawanej jednorazowo lub okresowo (na okres 3 miesięcy, 6 miesięcy i 12 miesięcy) w zależności od potrzeb oraz możliwości finansowych ZFŚS. Pomoc rzeczowa mogła być udzielana w formie zakupu: lekarstw, artykułów żywnościowych, niektórych niezbędnych sprzętów domowych oraz podręczników szkolnych dla dzieci.

4. pomocy mieszkaniowej w formie pożyczek na cele:

- a) uzupełnienia własnego wkładu budowlanego na mieszkanie spółdzielcze przydzielone na warunkach kolatorskiego lub spółdzielczego prawa do lokalu,
- b) pokrycia kosztów wykupu lokalu a własność,
- c) uzupełnienia wkładu własnego na budowę domu jednorodzinnego bądź lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość,
- d) przystosowania mieszkań dla potrzeb osób o ograniczonej sprawności fizycznej,
- e) adaptacji lokali na cele mieszkalne,
- f) remontu i modernizacji mieszkań oraz domów jednorodzinnych.

W §7 ust. 1 regulaminu z 1.03.2004 r. wskazano, że z usług i świadczeń finansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych mogą korzystać pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę, w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu pracy, pracownicy przebywający na urloпах wychowawczych, pracownicy młodociani, zatrudnieni w celu przygotowania zawodowego, oraz osoby zatrudnione na podstawie umów cywilnych, w tym umowy zlecenia, wykonujący o pracę nieprzerwanie co najmniej 30 dni.

W § 8 postanowiono, że pomoc ze środków ZFŚS w pierwszej kolejności przysługuje osobom uprawnionym o niskim dochodzie na osobę w rodzinie, uprawniającym do otrzymania pomocy w oparciu o przepisy ustawy o pomocy społecznej, rodzicom i opiekunom wychowującym samotnie dzieci i mającym niski dochód na osobę w rodzinie, posiadającym rodziny wielodzietne (powyżej 4 osób) o niskim dochodzie na osobę w rodzinie, mającym dzieci, które ze względu na stan zdrowia wymagają specjalnej, kosztownej opieki i leczenia oraz wychowującym dzieci częściowo lub całkowicie osierocone o niskim dochodzie na osobę w rodzinie, osobom niepełnosprawnym.

W § 10 regulaminu z 1.03.2004 r. wskazano, że przyznanie oraz wysokość dopłat z funduszu do usług i świadczeń socjalnych dla osób uprawnionych uzależnia się, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o ZFŚS od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, a w przypadku pomocy mieszkaniowej – również od ich aktualnej sytuacji mieszkaniowej (ust. 1). Wskazano, że podstawę do ustalenia ulgowych świadczeń (z dopłatą z funduszu) stanowi dochód przypadający na osobę w rodzinie wykazany w oświadczeniu pracownika (faktyczna wysokość wszystkich dochodów uzyskiwanych przez wspólnie zamieszkujące i prowadzące gospodarstwo domowe osoby). Ustalono zarazem, że obowiązku wykazywania dochodu nie miał tylko pracownik ubiegający się o pełnopłatne świadczenie zakupione ze środków ZFŚS. Do przyznania ogólnych świadczeń rzeczowych (paczki żywnościowe, bony towarowe) kryterium przyznawania świadczeń miał stanowić dochód brutto pracownika za ostatnie 3 miesiące poprzedzające przyznanie świadczenia (ust. 2). W sytuacjach szczególnie trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnione mogły nadto ubiegać się o świadczenia i usługi bezpłatne (w całości finansowane z funduszu (ust. 3)).

Następnie Sąd I instancji ustalił, że w latach 2008-2009 spółka (...) postanawiała – w preliminarzach wydatków ZFŚS - o przyznawaniu pracownikom bonów pieniężnych z okazji świąt Bożego Narodzenia oraz Wielkiej Nocy. Uzgodnień w tej sprawie dokonywała komisja socjalna, w skład której wchodził członek zarządu spółki (...) oraz przedstawiciele załogi – G. R., J. D. i I. L..

B. miały stanowić pomoc doraźną w związku ze zwiększonymi wydatkami świątecznymi. Z założenia przewidywano, że wszyscy pracownicy otrzymają bony. Kryterium wypłaty bonów było wynagrodzenie otrzymywane przez pracowników w spółce. Listy płac, z których wynikało kto przekroczył próg finansowy, a w związku z czym był uprawniony do bonu w niższej wysokości, były przygotowywane przez księgowość.

Świadczenia te były finansowane ze środków ZFŚS. Środki z funduszu przeznaczano w tych latach również na dofinansowanie wypoczynku pracowników i dzieci pracowników, na wypłatę bezzwrotnych zapomóg (w związku z rozpoczęciem roku szkolnego 2008/2009, z koniecznością zakupu opału na sezon zimowy 2008/2009 oraz w związku z wypadkami losowymi), na wypłatę pożyczek mieszkaniowych oraz finansowanie innych wydatków.

W dniach 7 marca 2008 roku, 3 grudnia 2008 roku, 3 marca 2009 roku, 13 listopada 2009 roku odbyły się zebrania w sprawie podziału środków ZFŚS w 2008 i 2009 roku, w których uczestniczyli członek zarządu spółki – (...) oraz przedstawiciele załogi - G. R. i I. L..

W marcu 2008 roku, ustalając wysokość bonów z okazji Świąt Wielkanocnych przyjęto, że pracownicy, których dochód brutto w spółce nie przekraczał 2.000 zł otrzymają świadczenie w wysokości 190 zł, natomiast pracownicy, których dochód brutto przekraczał 2 001 zł – w wysokości 150 zł.

W grudniu 2008 r., ustalając wysokość bonów z okazji świąt Bożego Narodzenia przyjęto, że pracownicy, których dochód brutto w spółce nie przekracza 2.000 zł otrzymają świadczenie w wysokości 170 zł, natomiast pracownicy, których dochód brutto przekraczał 2 001 zł – w wysokości 140 zł.

W marcu 2009 roku, ustalając wysokość bonów z okazji świąt wielkanocnych przyjęto, że pracownicy, których dochód brutto w spółce nie przekracza 2.500 zł otrzymają świadczenie w wysokości 180 zł, natomiast pracownicy, których dochód brutto przekraczał 2 501 zł – w wysokości 150 zł.

W listopadzie 2009 roku, ustalając wysokość bonów z okazji świąt Bożego Narodzenia przyjęto, że pracownicy, których dochód brutto nie przekracza 2.500 zł otrzymają świadczenie w wysokości 280 zł, natomiast pracownicy, których dochód brutto przekraczał 2 501 zł – w wysokości 150 zł.

W 2008 r. płatnik przyznał:

- w marcu z okazji Ś. Wielkanocnych: 106 pracownikom bony towarowe o wartości 190 zł oraz 39 osobom bony o wartości 150 zł. B. o wartości 190 zł wypłacono m.in. zainteresowanym E. M., A. Ł., M. M.. B. o wartości 150 zł wypłacono m.in. G. M., D. M. (1), A. K., Z. M., I. M. (1).

- w grudniu z okazji świąt Bożego Narodzenia: 121 pracownikom bony towarowe o wartości 170 zł oraz 39 osobom bony o wartości 140 zł. B. o wartości 170 zł wypłacono m.in. zainteresowanym E. M., A. Ł., M. M.. B. o wartości 140 zł wypłacono m.in. zainteresowanym G. M., D. M. (1), A. K., Z. M., I. M. (1).

Płatnik nie uwzględnił tych przychodów w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, (...) za pracowników.

W 2009 r. płatnik przyznał:

- w kwietniu z okazji świąt wielkanocnych: 115 pracownikom bony towarowe o wartości 180 zł oraz 36 osobom bony o wartości 150 zł. B. o wartości 180 zł wypłacono m.in. zainteresowanym E. M., A. Ł., M. M.. B. o wartości 150 zł wypłacono m.in. zainteresowanym G. M., D. M. (1), A. K., Z. M., I. M. (1).

- z okazji świąt Bożego Narodzenia: 104 pracownikom bony towarowe o wartości 280 zł oraz 37 osobom bony o wartości 150 zł. B. o wartości 280 zł wypłacono m.in. zainteresowanym G. M., E. M., A. Ł., A. K., M. M.. Bony o wartości 150 zł wypłacono m.in. zainteresowanym D. M. (1), Z. M., I. M. (1).

Płatnik nie uwzględnił tych przychodów w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, (...) pracowników.

Pracodawca przed przyznaniem pracownikom bonów w 2008 i 2009 r. nie odbierał od pracowników oświadczeń ani o wysokości ich dochodów, ani o ich sytuacji materialnej, kierując się wyłącznie wcześniej ustalonymi progami dochodowymi związanymi z wysokością zarobków w spółce. Członkowie komisji przyznającej bony posiadali przy tym wiedzę o stanie rodzinnym i ekonomicznym pracowników ze zgromadzonych danych osobowych oraz oświadczeń o wysokości dochodów oraz sytuacji materialnej składanych na potrzeby innych niż bony towarowe świadczeń z ZFŚS, np. w związku z dofinansowaniem wypoczynku (tzw. „wczasy pod gruszą”). W oświadczeniach o dofinansowanie wypoczynku pracownicy podawali bowiem dane o liczbie dzieci i wysokości zarobków współmałżonka.

Wnioski o dofinansowanie wczasów składali m.in. zainteresowani G. M. (wniosek z 11.07.2008 r., w którym wskazał, że ma na utrzymaniu dziecko, jego średnie dochody wynoszą 2016,00 zł, zaś dochody jego żony wynoszą 460 zł; wniosek z 26.06.2009r., w którym wskazał, że ma na utrzymaniu dziecko, jego średnie dochody wynoszą 2191,00 zł, zaś dochody jego żony wynoszą 520 zł), E. M. (wskazała, że ma na utrzymaniu dziecko, zaś jej średnie dochody wynoszą 1345,00 zł), A. Ł. (wniosek z 18.06.2008 r., w którym wskazała, że ma na utrzymaniu dziecko, zaś jej średnie dochody wynoszą 1336,88zł; wniosek z 20.05.2009 r. ze wskazaniem średnich dochodów w kwocie 1378,48 zł), D. M. (1) (wniosek z 20.06.2008 r., w którym wskazała, że jej średnie dochody wynoszą 2852,00 zł; wniosek z 9.06.2009 r., w którym wskazała, że jej średnie dochody wynoszą 22261,60 zł), A. L. (1) (wniosek z 7.07.2008 r., w którym wskazała, że ma na utrzymaniu dziecko, zaś jej średnie dochody wynoszą 2480 zł, a dochody jej męża 3200 zł) Z. M. (wniosek z 2.07.2008 r., w którym wskazał, że ma na utrzymaniu niepracującą żonę, a jego dochody wynoszą łącznie 3853,00 zł; wniosek z 15.06.2009 r., w którym wskazał, że jego dochody wynoszą łącznie 3920,00 zł, zaś dochody jego żony 1000 zł), D. M. (2) (wniosek z 23.07.2008 r., w którym wskazała, że jej dochody wynoszą 1560,00 zł; wniosek z 15.04.2009 r., w którym wskazała, że jej dochody wynoszą 1567,59 zł), M. M. (wniosek z 15.04.2008 r., w którym wskazała, że ma na utrzymaniu dwoje dzieci, jej dochody wynoszą 1420,00 zł, zaś dochody jej męża 2120,00 zł; wniosek z 2.06.2009 r., w

którym wskazała, że ma na utrzymaniu dwoje dzieci, jej dochody wynoszą 1694,00 zł, zaś dochody jej męża 2530,00 zł), I. M. (1) (wniosek z 24.01.2008 r., w którym wskazała, że jej dochody wynoszą 4197,00 zł).

Zarobki zatrudnionych u płatnika pracowników nie były wysokie, w większości oscylowały w granicach minimalnego wynagrodzenia. Jedynie zarobki nielicznych pracowników przekraczały te kwoty.

Zainteresowani w okresie od grudnia 2007 roku do lutego 2008 roku uzyskali w spółce (...) średnie wynagrodzenie brutto w kwotach:

- A. K. – 2372,00 zł,
- Z. M. – 2768,00 zł,
- D. M. (2) – 1448,00 zł,
- M. M. – 1367,00 zł,
- I. M. (1) – 4203,00 zł,
- G. M. – 1909,00 zł
- E. M. – 1192,00 zł
- A. Ł. - 1212,00 zł
- D. M. (1) – 2771,00 zł.

Zainteresowani w okresie od września do listopada 2008 roku uzyskali w spółce (...) średnie wynagrodzenie brutto w wysokości:

- A. K. – 2643,00 zł,
- Z. M. – 3066,00 zł,
- D. M. (2) – 1510,00 zł,
- M. M. – 1773,00 zł,
- I. M. (1) – 4462,00 zł,
- G. M. – 2252,00 zł
- E. M. – 1598,00 zł
- A. Ł. - 1553,00 zł,
- I. M. (2) – 966,00 zł,
- D. M. (1) – 3183,00 zł.

Zainteresowani w okresie od stycznia do marca 2009 roku uzyskali w spółce (...) średnie wynagrodzenie brutto w kwotach:

- A. K. – 2553,00 zł,
- Z. M. – 2995,00 zł,

- D. M. (2) – 1426,00 zł,
- M. M. – 1556,00 zł,
- I. M. (1) – 4110,00 zł,
- G. M. – 2143,00 zł
- E. M. – 1390,00 zł
- A. M. - 1284,00 zł
- D. M. (1) – 3066,00 zł.

Zainteresowani w okresie od sierpnia do października 2009 roku uzyskali w spółce (...) średnie wynagrodzenie brutto w kwotach:

- A. K. – 2246,00 zł,
- Z. M. – 3255,00 zł,
- D. M. (2) – 1712,00 zł,
- M. M. – 1627,00 zł,
- I. M. (1) – 4473,00 zł,
- G. M. – 2338,00 zł
- E. M. – 1537,00 zł
- A. M. - 1189,00 zł
- D. M. (1) – 1713,00 zł.

Na podstawie tak dokonanych ustaleń, Sąd Okręgowy zważył, że odwołania nie mogły zostać uwzględnione.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd I instancji powołał art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowił przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Zgodnie natomiast z przepisem art. 23 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w NFZ (Dz.U Nr 45 poz. 391) i art. 81 ust. 1 i 6 zastępującej tę ustawę ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Sąd Okręgowy podkreślił, że ogólna definicja przychodu zawarta jest w przepisie art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, gdzie wskazano, że pod tym pojęciem należy rozumieć przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy. Przychodami są więc otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych

świadczeń (art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.). Zgodnie zaś z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Jednocześnie Sad Okręgowy podkreślił, że na mocy § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U Nr 161, poz. 1106 ze zm.), z podstawy wymiaru składek wyłączono świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd I instancji argumentował, że fundusz świadczeń socjalnych jest instytucją prawną, którą reguluje ustawa z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (jednolity tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.), powołaną w celu łagodzenia różnic w poziomie życia pracowników i ich rodzin, a także emerytów i rencistów. Przepis art. 1 ust. 1 ustawy stanowi, że określa ona zasady tworzenia przez pracodawców zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i zasady gospodarowania środkami tego Funduszu oraz przewiduje, że Fundusz ten jest przeznaczony na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu oraz na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych. Według art. 2 pkt 1 ustawy, działalność socjalna oznacza usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. W ocenie Sądu Okręgowego, na gruncie tylko tej definicji (ocenianej w oderwaniu od pozostałych przepisów ustawy) można byłoby więc uznać, że wydanie pracownikom bonów towarowych jest formą udzielania pomocy materialno-rzeczowej, o jakiej mowa w tym przepisie. Takie rozumienie tego przepisu jest jednak nieprawidłowe. Stosownie bowiem do art. 2 pkt 5 ustawy, osobami uprawnionymi do korzystania z Funduszu są pracownicy i ich rodziny, emeryci i renciści - byli pracownicy i ich rodziny oraz inne osoby, którym pracodawca przyznał, w regulaminie, o którym mowa w art. 8 ust. 2, prawo korzystania ze świadczeń socjalnych finansowanych z Funduszu. Ostatni z wymienionych przepisów wymaga, by pracodawca w regulaminie uzgodnionym z zakładowymi organizacjami związkowymi, ewentualnie z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów - ustalił między innymi zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej. Treść art. 8 ust. 1 ustawy uzasadnia więc tezę, że pracodawca nie może ustalić warunków przyznawania świadczeń z Funduszu według dowolnych, wybranych przez siebie kryteriów, z pominięciem naczelnej zasady wyrażonej w tym przepisie, tej mianowicie, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu zostało uzależnione wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Sąd I instancji podniósł ponadto, że według art. 10 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, środkami Funduszu administruje pracodawca. W kompetencji tej mieści się między innymi obowiązek przekazania na rachunek bankowy Funduszu równowartości naliczonych na dany rok odpisów i zwiększeń w terminie oznaczonym w ustawie (art. 5 ust. 1 i 4 oraz art. 6 ust. 2) oraz obowiązek gospodarowania Funduszem zgodnie z przepisami ustawy. Gdyby bowiem pracodawca, będący dysponentem środkami Funduszu, wydatkował je niezgodnie z ustawą, związkom zawodowym przysługiwałoby - w myśl art. 8 ust. 3 ustawy - prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o ich zwrot Funduszowi.

Zdaniem Sądu Okręgowego, całość regulacji zawartej w przepisie art. 8 wymienionej wyżej ustawy uprawnia więc do konkluzji, że pracodawca nie może wydatkować środków Funduszu niezgodnie z treścią regulaminu zakładowej

działalności socjalnej (ust. 2), natomiast postanowienia regulaminu nie mogą być sprzeczne z zasadą przyznawania świadczeń według kryterium socjalnego (ust. 1). Gdyby jednak treść regulaminu była niezgodna z wymienioną zasadą, to pracodawca również i w takiej sytuacji ponosi odpowiedzialność za dysponowanie Funduszem, ponieważ on przede wszystkim odpowiada za wydatkowanie środków Funduszu „niezgodnie z przepisami ustawy” (ust. 3).

Sąd Okręgowy wywiódł, że w niniejszym postępowaniu bezsporne pozostawało, że w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami płatnik przyznawał pracownikom świadczenia z okazji świąt Bożego Narodzenia oraz Wielkiej Nocy w latach 2008-2009, a źródłem finansowania tych świadczeń były środki zgromadzone w Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych. Wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było więc uzależnione przede wszystkim od dokonania oceny czy wydatkowanie przez płatnika środków z ZFŚS z przeznaczeniem ich na świadczenia świąteczne dla ogółu pracowników następowało zgodnie z regulaminem gospodarowania zakładowym funduszem świadczeń socjalnych obowiązującym w pozwanej spółce od dnia 1 stycznia 1997 r. oraz zgodnie z przepisami przywołanej wyżej ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd orzekający argumentował, że zgodnie z normą art. 9 § 1 Kodeksu pracy, przez prawo pracy rozumie się przepisy Kodeksu pracy oraz innych ustaw i aktów wykonawczych, określające prawa i obowiązki pracowników i pracodawców, a także - oprócz postanowień układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych - postanowienia regulaminów i statutów określające prawa i obowiązki stron stosunku pracy. Wprawdzie według art. 87 Konstytucji postanowienia zawarte w regulaminach nie stanowią źródła powszechnie obowiązującego prawa w Rzeczypospolitej Polskiej, to jednak obowiązują w określonych w nich zakładach pracy i z mocy art. 9 § 1 k.p. regulują prawa i obowiązki stron, tak jak normy prawne o randze ustawowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy ocenił, że w niniejszej sprawie koniecznym było więc przypisanie istotnego znaczenia treści regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych obowiązującego w pozwanej spółce od dnia 1 marca 2004 r. i potraktowanie go jako pozaustawowego - lecz obowiązującego - źródła prawa pracy, wewnątrzzakładowy akt normatywny, konkretyzujący zasady gospodarowania środkami funduszu, przeznaczania tych środków na różne rodzaje działalności socjalnej i przyznawania indywidualnych świadczeń socjalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt I UK 140/12).

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zwrócił uwagę na fakt, że w obowiązującym u płatnika w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami regulaminie ZFŚS z 1 marca 2004 r. nie przewidziano takiego celu wydatkowania środków funduszu jak okazjonalne bony świąteczne dla pracowników. W § 6 regulaminu wskazano bowiem wyłącznie, że środki Funduszu przeznacza się na: wypoczynek (pkt 1), działalność kulturalno-oświatową, sportową i turystyczną (pkt 2), pomoc mieszkaniową w formie pożyczek (pkt 4) oraz finansowanie pomocy rzeczowej i pieniężnej (w formie zapomóg) dla osób uprawnionych dotkniętych wypadkami losowymi lub znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej - przyznawanej jednorazowo lub okresowo (na okres 3 miesięcy, 6 miesięcy i 12 miesięcy) w zależności od potrzeb oraz możliwości finansowych ZFŚS. Zastrzeżono przy tym, że pomoc rzeczowa może być udzielona w formie zakupu: lekarstw, artykułów żywnościowych, niektórych niezbędnych sprzętów domowych oraz podręczników szkolnych dla dzieci. W ocenie Sądu I instancji nie można było przy tym utożsamiać corocznych bonów z okazji świąt ze wskazaną w regulaminie w punkcie 3 pomocą rzeczową i pieniężną (w formie zapomóg) dla osób uprawnionych dotkniętych wypadkami losowymi lub znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej - przyznawanej jednorazowo lub okresowo (na okres 3 miesięcy, 6 miesięcy i 12 miesięcy) w zależności od potrzeb oraz możliwości finansowych ZFŚS. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że zasady finansowania tej doraźnych pomocy zostały jednoznacznie określone poprzez wskazanie, że przysługują osobom dotkniętym wypadkami losowymi lub znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Tymczasem z ustaleń stanu faktycznego wynika, że wypłata bonów nie była uzależniona od wykazania przez pracownika trudnej sytuacji lub zdarzenia losowego, bony były bowiem wypłacane wszystkim zatrudnionym pracownikom. Z zeznań świadków J. D. i I. L. wynikało nadto jednoznacznie, że bony miały stanowić pomoc doraźną w związku ze zwiększonymi wydatkami świątecznymi dla wszystkich pracowników spółki, niezależnie od ich sytuacji majątkowej, rodzinnej czy życiowej.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, przedstawionego poglądu nie mógł zmienić przy tym podniesiony przez płatnika argument, że w całym spornym okresie korzystanie ze świadczeń było zróżnicowane w zależności od dochodów pracowników otrzymywanych w spółce. Pracodawca dzielił pracowników na dwie grupy w ramach przyjętych kryteriów dochodowych, ograniczających się jednakże wyłącznie do dochodów osiągniętych przez pracownika w spółce, w oderwaniu od jego rzeczywistej sytuacji rodzinnej i majątkowej. Sąd I instancji podkreślił nadto, że w niniejszej sprawie ustalono, iż regulamin ZFŚS obowiązujący u płatnika nie przewidywał wypłaty pracownikom bonów pieniężnych z okazji świąt.

Dodatkowo Sąd Okręgowy dla umocnienia swych twierdzeń powołał i omówił wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 20 czerwca 2012 r. (sygn. akt I UK 140/12, OSNP 2013/13-14/160). W tym kontekście Sąd orzekający zwrócił uwagę, że obowiązujący w spornym okresie w spółce (...) Regulamin Gospodarowania Środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w § 3 przewidywał, że wnioski w sprawie przyznania określonych rodzajów pomocy socjalnej należy składać w dziale kadr (ust. 1). Z kolei w § 6 ust. 3 wskazano, że finansowanie pomocy rzeczowej i pieniężnej (w formie zapomóg) dla osób uprawnionych dotkniętych wypadkami losowymi lub znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej – przyznawanej jednorazowo lub okresowo (na okres 3 miesięcy, 6 miesięcy i 12 miesięcy) w zależności od potrzeb oraz możliwości finansowych ZFŚS. Pomoc rzeczowa może być udzielona w formie zakupu: lekarstw, artykułów żywnościowych, niektórych niezbędnych sprzętów domowych oraz podręczników szkolnych dla dzieci. Dodatkowo w § 10 regulaminu wskazano, że przyznanie oraz wysokość dopłat z funduszu do usług i świadczeń socjalnych dla osób uprawnionych uzależnia się, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o ZFŚS od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, a w przypadku pomocy mieszkaniowej – również od ich aktualnej sytuacji mieszkaniowej (ust. 1). Podstawę do ustalenia ulgowych świadczeń (z dopłatą z funduszu) miał stanowić dochód przypadający na osobę w rodzinie wykazany w oświadczeniu pracownika (faktyczną wysokość wszystkich dochodów uzyskiwanych przez wspólnie zamieszkujące i prowadzące gospodarstwo domowe osoby).

Sąd I instancji ocenił, że z bezspornych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wynikało jednoznacznie, że sporne świadczenia przyznane zostały nie tylko bez zachowania indywidualnej oceny każdego przypadku, ale także poza trybem wynikającym z postanowień regulaminu. Wypłata świadczeń nie była bowiem uzależniona od wykazania przez pracownika trudnej sytuacji lub zdarzenia losowego, skoro bony były wypłacane wszystkim zatrudnionym pracownikom, a ich wysokość była uzależniona wyłącznie od dochodów pracownika uzyskiwanych w spółce, a nie od faktycznej wysokości wszystkich dochodów uzyskiwanych przez wspólnie zamieszkujące i prowadzące gospodarstwo domowe osoby (mimo tego, iż wymóg zbadania ogólnej sytuacji rodzinno-majątkowej wprowadził dobrowolnie sam pracodawca we własnym regulaminie ZFŚS). Sąd Okręgowy doszedł zatem do przekonania, że w istocie sporne świadczenia zostały wypłacone wprawdzie z funduszu świadczeń socjalnych, lecz nie na warunkach wynikających z regulaminu gospodarowania środkami tego funduszu. Co za tym idzie, świadczenia te nie mogły zostać uznane za świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Sąd Okręgowy zwrócił też uwagę, że w § 10 ust. 2 regulaminu wskazano, że pracownik ubiegający się o pełnopłatne świadczenie zakupione ze środków ZFŚS nie ma obowiązku wykazywania dochodu. Dodatkowo w regulaminie wskazano również, że do przyznania ogólnych świadczeń rzeczowych (paczki żywnościowe, bony towarowe) kryterium przyznawania świadczeń stanowi dochód brutto pracownika za ostatnie 3 miesiące poprzedzające przyznanie świadczenia. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie powyższe zapisy regulaminu nie mogły zostać zastosowane. W regulaminie przewidziano bowiem zamknięty katalog pomocy rzeczowej, wskazując w § 6 ust. 3, że pomoc rzeczowa może być udzielona w formie zakupu: lekarstw, artykułów żywnościowych, niektórych niezbędnych sprzętów domowych oraz podręczników szkolnych dla dzieci. Niewątpliwie w ocenie sądu brak jest podstaw do utożsamiania bonów wydanych pracownikom z okazji świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy w latach 2008-2009 z tak rozumianą pomocą rzeczową, zwłaszcza że w tym samym przepisie możliwość przyznania pomocy tego rodzaju przewidziano wyłącznie w przypadku osób „dotkniętych wypadkami losowymi lub znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej”.

Sąd zwrócił przy tym uwagę, że wprawdzie w § 10 ust. 2 regulaminu określającym zasady ubiegania się o świadczenia finansowane z ZFŚS jest mowa o bonach towarowych, jednakże przepis ten nie stanowi samoistnej podstawy do przyznania świadczenia, a wyłącznie określa (zgodnie z tytułem rozdziału, w którym został zamieszczony) „zasady i tryb ubiegania się o świadczenia finansowane przez ZFŚS”. Należy ponadto zwrócić uwagę, że bony przekazywane przez spółkę pracownikom w okresach przedświątecznych pracownicy mogli przeznaczyć na jakiegokolwiek cele, a nie tylko na zakup lekarstw, artykułów żywnościowych, niektórych niezbędnych sprzętów domowych czy podręczników szkolnych dla dzieci, tj. na cele wskazane w § 6 ust. 3 regulaminu.

Sąd Okręgowy dostrzegł ponadto, że w protokołach z zebrań komisji w sprawie podziału środków z ZFŚS w 2009 r. wskazywano, że komisja postanowiła sfinansować ze środków ZFŚS zakup paczek żywnościowych. W niniejszym postępowaniu niespornym jednak było, że w 2009 r. pracownicy nie otrzymali z okazji świąt Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy paczek żywnościowych, lecz bony pieniężne.

Kończąc Sąd I instancji uznał zatem, że pracodawca administrujący środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w analizowanym przypadku wydatkował je niezgodnie z regulaminem zakładowej działalności socjalnej, gdyż regulamin takiego świadczenia socjalnego nie przewidywał. W konsekwencji, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że świadczenia wypłacone przez pracodawcę ze środków ZFŚS z okazji świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy w latach 2008-2009 nie mogły być ocenione w sensie prawnym jako świadczenia socjalne w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a jeżeli tak, to nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych.

Tak argumentując, Sąd Okręgowy, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania jako bezzasadne (punkt I wyroku).

W punkcie II wyroku – w oparciu o przepisy art. 98 §1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 1 i 2 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349) – Sąd Okręgowy zasądził od płatnika na rzecz organu rentowego kwotę 1560 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył płatnik. Wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym uznaniu, iż:

- w obowiązującym od 01.03.2004 r. u płatnika Regulaminie Gospodarowania Środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (dalej: Regulamin Gospodarowania) brak jest zapisów o pomocy rzeczowej w postaci bonów towarowych z okazji świąt,

- w treści Regulaminu Gospodarowania zawarto katalog zamknięty świadczeń z tytułu pomocy rzeczowej,

-wskazanie bonów towarowych w innych postanowieniach Regulaminu Gospodarowania niż postanowienia § 6, a mianowicie w § 10 ust. 2, uniemożliwia uznanie tegoż zapisu za podstawę prawną do zakwalifikowania przyznanych bonów jako świadczeń socjalnych w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,

- sporne świadczenia zostały wypłacone bez zachowania indywidualnej oceny każdego przypadku oraz poza trybem wynikającym z Regulaminu Gospodarowania,

2. naruszenie art. 8 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 10 ustawy z dnia 04 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez nieprawidłową wykładnię i uznanie, że płatnik składek przyznał ubezpieczonym świadczenie z

funduszu w postaci bonów towarowych bez zachowania indywidualnej oceny każdego przypadku oraz poza trybem wynikającym z Regulaminu Gospodarowania, a więc nieprawidłowo

zagospodarował/administrował środki Funduszu,

3. naruszenie wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów mające istotny wpływ na wynik sprawy z uwagi na to, iż ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego, a ponadto została dokonana w sposób wybiórczy, przesądzając zatem na rzecz nieuzasadnionej dowolności oceny sędziowskiej,

4. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie ponad żądanie

pozwu (odwołania), które to odwołanie określa granice zainicjowanego postępowania

sądowego, co oznacza, iż Sąd I instancji nie powinien był poza te granice wykraczać, w szczególności w sytuacji, gdy ani w toku postępowania kontrolnego prowadzonego przez ZUS, ani w treści zaskarżonych przez płatnika decyzji z dnia 25.07.2014 r., organ rentowy w ogóle nie miał żadnej wątpliwości co do tego, iż w źródłach prawa pracy obowiązujących u płatnika/powoda znaleźć można podstawę prawną do przyznawania bonów towarowych z ZFŚS; w konsekwencji powyższego Sąd I instancji naruszył także reguły postępowania dowodowego poprzez prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności niesporne między stronami, tj. na okoliczność istnienia w Regulaminie Gospodarowania podstawy prawnej do przyznawania pracownikom świadczeń z ZFŚS w postaci bonów towarowych,

5. naruszenie przepisu art. 328 §2 k.p.c. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co uniemożliwia/utrudnia kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w związku z § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, poprzez uznanie, iż przekazane bony towarowe stanowiły przychód, który winien być wzięty pod uwagę przy ustalaniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz zdrowotne.

Wobec powyższego płatnik wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie, iż nie uwzględnia się w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wartości wydanych zainteresowanym w latach 2008 - 2009 bonów towarowych finansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, tj. w przypadku G. M. w kwocie 720,00 zł, w przypadku E. M. w kwocie 820,00 zł, w przypadku A. Ł. w kwocie 820,00 zł, w przypadku D. M. (1) w kwocie 590,00 zł, w przypadku A. K. w kwocie 720,00 zł, w przypadku Z. M. w kwocie 590,00 zł, w przypadku M. M. w kwocie 820,00 zł, w przypadku I. M. (1) w kwocie 590,00 zł,

- zasądzenie na rzecz płatnika zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ewentualnie płatnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego jest uzasadniona, albowiem Sąd Apelacyjny nie podzielił oceny materiału dowodowego i oceny prawnej dokonanej przez Sąd Okręgowy, w zakresie w jakim przyjęto, że płatnik (...) Sp. z o.o. przyznając

pracownikom świadczenia z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie kierował się kryteriami, o jakich mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm., zwanej dalej ustawą z.f.ś.s.).

Sąd Odwoławczy ocenił, że świadczenia w postaci bonów finansowych z okazji Świąt Bożego Narodzenia oraz Świąt Wielkanocnych przyznawane pracownikom spółki, nie stanowiły podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych. W realiach rozważanej sprawy, Sąd Okręgowy błędnie zinterpretował regulację § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Sąd Apelacyjny podkreśla, że przepis ten jednoznacznie definiuje, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu jest determinowana celem jego przeznaczenia i źródłem pochodzenia i nie definiuje żadnych innych przesłanek. Jeśli więc bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach z.f.ś.s., to nie są one wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji tego przepisu. Wskazana podstawa materialnoprawna zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia przekonuje więc, że rzeczą organu rentowego jest przede wszystkim analiza celów socjalnych i źródeł ich finansowania. Wadliwe jest przy tym założenie, aby wskazany cel socjalny utożsamiać wyłącznie z określonymi kryteriami przyznawania świadczeń socjalnych, a przez to aby przyznać organowi rentowemu uprawnienie do weryfikacji kryteriów socjalnych przyjętych przez płatnika. Uprawnienie takie w żadnym razie nie wynika z przytoczonych podstaw prawnych. Analiza zachowania pracodawcy realizującego cele socjalne oczywiście powinna uwzględniać obowiązujące w tym względzie przepisy prawa pracy i powinna być prowadzona w każdym przypadku, który budzi wątpliwości. Nie można pomijać, że zgodnie z intencją ustawodawcy z.f.ś.s. jest dobrowolnym funduszem na poziomie zakładu pracy, którego podstawowym zadaniem jest sfinansowanie przez pracodawcę pomocy socjalnej między innymi na rzecz pracowników i ich rodzin. W myśl art. 1 ust. 1 ustawa o z.f.ś.s. określa zasady tworzenia w zakładach pracy zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zwanego dalej "Funduszem", i zasady gospodarowania środkami tego Funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu oraz na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych ale przy założeniu, że Fundusz został uruchomiony. Bez wątplenia zatem pojęcie socjalny utożsamiane jest z zaspokajaniem potrzeb bytowych, materialnych i kulturalnych uprawnionych osób. Z kolei zasady gospodarowania funduszem oznaczają sposób podejmowania decyzji związanych z wydatkowaniem środków finansowych i sposobem ich gromadzenia. Świadczenia socjalne nie są elementem stosunku pracy. Ze środków Funduszu finansuje się zatem świadczenia nie wynikające z warunków wynagradzania za pracę oraz niezależne od wyników i jakości wykonywanej pracy. Jedynie te działania, które podejmowane są w interesie pracowników, a nie pracodawcy mieszczą się w ustawowym pojęciu zakładowa działalność socjalna. Ustawa o z.f.ś.s. definiuje w art. 2 pkt 1, że działalność socjalna to usługi świadczone przez zakłady pracy na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Definicja działalności socjalnej daje zatem pracodawcy możliwość wręczania ze środków funduszu m. in. bonusów finansowych z okazji Świąt Bożego Narodzenia z tytułu zwiększonych wydatków w tym okresie. Warunkiem umożliwiającym ich przyznanie jest zapisanie takich form pomocy w regulaminie Funduszu oraz określenie trybu ich przyznawania (czy przyznanie następuje np. na wniosek osoby uprawnionej, czy też z inicjatywy pracodawcy), a to w myśl art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o z.f.ś.s., który stanowi, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Sąd I instancji pominął, że ustawa nie nakazuje pracodawcy formułowania określonych kryteriów, nie formułuje też procedury dysponowania środkami Funduszu pozostawiając te kwestie dobrowolnej decyzji pracodawcy. Stawia jedynie wymóg uzależniania świadczeń z Funduszu od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej oraz wymóg określenia zasad i warunków korzystania ze środków Funduszu. Ustawa o z.f.ś.s. wyklucza bowiem tworzenie zasad podziału Funduszu w sprzeczności z art. 8 ust. 1; jest to przepis bezwzględnie

obowiązujący. Rację ma Sąd Okręgowy uznając, że brzmienie art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. nie upoważnia do przyznawania wszystkim pracownikom świadczeń socjalnych w takiej samej wysokości. Także i w ocenie Sądu Apelacyjnego przepis ten wyraźnie określa związek pomiędzy wartością przyznawanego świadczenia, a łącznie rozpatrywaną sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Wbrew jednak ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Odwoławczy uznał, że w sprawie płatnik sprostował wskazanemu wymogowi, pracownicy otrzymywali świadczenia uzależnione od wysokości dochodu brutto i oczywiście było, że świadczenia rekompensowały zwiększone wydatki w okresie świątecznym, co dotyczyło wszystkich pracowników; zatem przyznanie bonusów finansowych każdemu zatrudnionemu w roku 2008 było zgodne z art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. Analogiczne zasady obowiązywały w roku 2009. Ponadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego, pracodawca może tak ustalić zasady przyznawania świadczenia, aby składanie oświadczeń o zarobkach, czy dochodach na członka rodziny było zbędne. Tak też postanowiono u płatnika uzależniając wysokość bonów od wysokości zarobków uzyskiwanych w spółce. Obowiązujący w spółce (...) regulamin wprost przewidywał przeznaczenie środków Funduszu na bony towarowe. Przyznanie świadczeń uzależniono od wysokości otrzymywanych przez pracownika wynagrodzeń z ostatnich 3 miesiącach poprzedzających przyznanie świadczenia. Płatnik wskazywał, że świadczenia wypłacone w latach 2008 i 2009 miały charakter socjalny, bowiem przyznawane były w okresie świąt Bożego Narodzenia oraz Świąt Wielkanocnych, stanowiąc pomoc materialną dla pracowników. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że wysokość spornych świadczeń wypłacanych z z.f.ś.s. w 2008 i 2009 roku była zróżnicowana i uzależniona od wysokości wynagrodzenia osiąganego u płatnika składek – zgodnie z regulaminem ustanowionym w sposób przewidziany w powołanej ustawie. Sąd Apelacyjny nie podzielił zatem rozważań Sądu Okręgowego w tej mierze, przedstawionych w uzasadnieniu do wyroku. Przeciwnie, uznaje, że na mocy wspomnianego regulaminu, przyznawanie i wysokość dofinansowania z funduszu do usług i świadczeń socjalnych dla osób uprawnionych uzależniona była od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników. W § 10 pkt 1 regulaminu wskazano bowiem, że przyznanie oraz wysokość dopłat z Funduszu do usług i świadczeń socjalnych dla osób uprawnionych uzależnia się, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s. od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, a w przypadku pomocy mieszkaniowej – również od ich aktualnej sytuacji mieszkaniowej. Z kolei w § 10 pkt 2 zastrzeżono przy tym, że do przyznania ogólnych świadczeń rzeczowych (paczki żywnościowe, bony towarowe) kryterium przyznawania świadczenia stanowi dochód brutto pracownika za ostatnie 3 miesiące poprzedzające przyznanie świadczenia.

Przyjęte przez zarząd spółki oraz przedstawicieli załogi kryteria w postaci progu finansowego, który różnicował wypłatę świadczeń, były kryteriami jasnymi, czytelnymi i co najważniejsze łatwymi do zweryfikowania. Kryterium dochodowe poszczególnych grup pracowników stawało się realną i uchwytną przesłanką różnicowania wartości bonów świątecznych. Pracownicy dzieleni byli na grupy, w zależności od wysokości wynagrodzenia i ten, kto zarabiał mniej, dostawał najwięcej z Funduszu, ten kto zarabiał więcej, otrzymywał mniej. Taka ocena jest prawidłowa. Należy przy tym podkreślić, że na tle obowiązującej w tej mierze regulacji prawnej, nie można racjonalnie wartościować, które kryterium jest lepsze, czy też bardziej uprawnione do stosowania. Nie można bowiem stanowczo twierdzić, że jedynym słusznym kryterium jest dochód całej rodziny. Tego rodzaju wnioskowanie stanowiłoby niedopuszczalną prawnie nadinterpretację przepisów ustawy i wydawanych na jego podstawie aktów prawa wewnątrzzakładowego. Istotne bowiem jest, by pracodawca realizując cele socjalne świadczenia przyjął, jako przesłankę ich przyznania kryterium socjalne, które może również stanowić dochód osiągniany przez uprawnionych pracowników u danego pracodawcy. Zatem okoliczność wypłaty świadczenia w okresie zwiększonych wydatków świątecznych i zastosowanie wymiernego kryterium wartościowania, jednoznacznie przesądziły o tym, że świadczenie miało charakter socjalny w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r.

Tak argumentują Sąd Apelacyjny uznał apelację za uzasadnioną i z mocy art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzające go decyzje oraz ustalił, że wartość wydanych w latach 2008-2009 bonów towarowych sfinansowanych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych funkcjonującego u płatnika nie stanowiła podstawy wymiaru składek zainteresowanych A. K., Z. M., M. M., I. M. (1), G. M., E. M., A. Ł. i D. M. (1) jako pracowników zatrudnionych u płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P..

Zmiana orzeczenia w powyższym zakresie uzasadniała zmianę orzeczenia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny w pkt 2 wyroku zmienił punkt drugi zaskarżonego orzeczenia i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 1440 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji, na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 oraz z § 6 pkt 2 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt 3 wyroku Sądu Apelacyjnego znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 KPC oraz § 12 ust. 1 pkt 2 cyt. powyżej powołanego rozporządzenia, przy uwzględnieniu, że przedmiotem zaskarżonych decyzji i przedmiotem sporu była wysokość składek

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak